

สารบัญ

บทที่ 1 ผู้ชายราศีมีน	9
บทที่ 2 แกะรอยลับฉบับผู้ชายสวย	50
บทที่ 3 กลัวเมียจ๋า ไม่กล้าโกหก	151
ตอนพิเศษ เพลงไว้อาลัยแห่งสายลมทะเล	186

บทที่ 1

ผู้ขายราศีมีน

เบื้องล่างท้องฟ้ายามค่ำคืนสีครามเข้ม สายลมพัดมาพร้อมความชื้น คงเพราะเป็นช่วงหน้าฝนเดือนมิถุนายน หรือไม่ก็อยู่ใกล้ทะเล

เพิ่งสามทุ่มกว่า แต่ย่านโกดังเก็บสินค้าแถวท่าเรือฮิโนตะ* กลับแทบไม่มีผู้คนแล้ว ร้านค้าซึ่งตั้งอยู่กระจุกกระจายปิดประตูกันหมด มีเพียงแสงไฟถนนส่องสว่างจ้า รongsarvitracaxivaki มาซาฮิโกะมองรอบๆ อย่างแปลกใจว่าในเมืองก็มีสถานที่แบบนี้ด้วย โกดังใหญ่โตหลังคาเป็นทรงจั่วและไว้หน้าต่างเรียงรายอยู่เป็นพืด แต่ฟ้าค่อนข้างมืดจนมองไม่เห็นสีลันหรือวัสดุที่ใช้ก่อสร้าง

"คุณคาซิวากิ มาเน่ๆ อยู่ทางทะเลโน่น" เด็กสาวสวมชุดนักเรียนปกทหารเรือสีเขียวเข้มโบกมือเรียก

ผมสีน้ำตาลแก่ยาวเคลือบไหล่ของเธอไหวพริ้ว ดวงตากกลมโตเป็นสีน้ำตาล ริมฝีปากสีแดงอมชมพูอวบอิม และที่อยู่ด้านใต้กระโปรงจีบสั้นคือเรียวยาว ทว่าเด็กสาวรายนี้คือวิญญาณตัวจริงเสียงจริง ชื่อพิสูจน์คือพอเข้มนมองจะเห็นว่าร่างนั้นโปร่งแสงและห่อหุ้มด้วยแสงสว่างเรือง

* ท่าเรือเก่าแก่ที่สุดของอ่าวโตเกียว

10 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

เธอชื่อโออิคาวา ยูกะ กว่าห้าปีก่อนตอนคาซิวากิยังประจำอยู่สถานี ตำรวจอิเคะบุคุโระ เขารับผิดชอบคดีฆาตกรรมเด็กสาวรายนี้ นั่นจึงเป็นจุดเริ่มให้เธอเกาะเขาหนีบมาตลอด

ยูกะเร่งให้ชายหนุ่มเดินตามทางระหว่างโกดังทั้งหลายจนมาโผล่ตรงท่าเทียบเรือ แล้วท้องทะเลยามค่ำคืนก็แผ่กว้างเบื้องหน้า

หมู่อาคารเปิดไฟสว่างอยู่บนชายฝั่งตรงข้ามหรือโอโดยะ* ซึ่งเข้าสู่สวรรค์ขนาดยักษ์ระดับไฟอลังการและสถานีโทรทัศน์รูปทรงแปลกตาติดตั้งวัตถุทรงกลมขนาดมหึมาตั้งดูคล้ายตึกอะไรอื่น สะพานเรนโบว์ทอดตัวเหนืออ่าวโตเกียวทางด้านขวา ซ้ายมือคือท่าเรือโดยสารฮารุมิพร้อมอาคารหลังคาแก้วทรงพีระมิดเปิดไฟสว่าง เรือชมวิวแชนโคมตรงหลังคาแล่นเอื่อยไปบนผืนน้ำ ได้ยินเสียงคลื่นซัดตัวเป็นระยະ กลิ่นน้ำมันลอยแตะจมูกงมาจากเครื่องยนต์ของเรือ

ถัดจากรั้วก็มีจุดเทียบเรือโดยสาร แต่เรือหมดรอบนานแล้ว เรือสำราญดินเนอร์ก็ออกจากท่าไปเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้มีคนอยู่กันไม่เท่าไร แค่อูรักสองคู่ที่มาชมวิวยามค่ำคืนกับคนตกปลาไม่กี่ราย ทางโน้นต้องมองว่าคาซิวากิพิลึกแน่ เพราะป่านนี้แล้วยังสวมสูทเก๋าราคาถูกมาเดินร่อนแถวท่าเรือ ถ้าตีความแง่ดี อย่างมากคงคิดว่าตำรวจหนุ่มเป็นพนักงานปลายแถวของบริษัทขนส่งทางเรือ

"น่าจะอยู่แถวนี้นี่นา..." ยูกะลอยตัวอยู่เหนือคลื่นระลอกเล็กพลางกวาดตามองรอบๆ

"เป็นเด็กใช่ไหม"

"อืม เด็กชายวัยประถม"

เมื่อคืนยูกะเล่าว่าได้รู้จักกับเด็กชายตรงท่าเรือฮิโนตะ ดูเหมือนแก่ประสพเหตุร้ายจนเสียชีวิต เลยอยากให้คาซิวากิช่วยมาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ความจริงเขาไม่ถูกโรคกับคดีที่เกี่ยวกับเด็กเลยไม่ค่อยอยากยุ่ง แต่งานสอบปากคำคืนนี้ดันยกเลิก ทำให้เขาต้องมาที่นี่แบบปัจจุบันทันด่วน

* เกาะซึ่งสร้างขึ้นจากการถมทะเล เป็นย่านการค้า ย่านพักอาศัยและนันทนาการที่ใหญ่โตของโตเกียว

"ฮะ เจอแล้ว" ยูกะเหาะเสียบผิวน้ำไปทางขวาราวลิบเมตร "ตรงนี้แหละ! แกยืนอยู่ข้างฉัน คุณเห็นหรือเปล่า!?" เด็กสาวชี้ทางด้านขวา
 ยูกะค่อนข้างเจ้ากี้เจ้าการอยู่แล้ว คราวนี้เธอยิ่งกระตือรือร้นเข้าไปใหญ่ อาจจะอินจัดที่เด็กชายถูกพรากชีวิต กลายเป็นผีตั้งแต่อายุยังน้อยเหมือนตัวเอง

"รอเดี๋ยวนะ" คาซิวากิวิ่งไปตามท่าเทียบเรือ

เขาทำงานหนักมากและไม่ใส่ใจสุขภาพเสียจนหอบแฮกๆ ทันที ถ้าแกคิดว่ากระเป๋าสไลด์โน้ตบุ๊กหนักจะฟังขึ้นไหมนะ เขาอายุสามสิบสองก็จริง แต่เร็วแรงอาจเท่าคนอายุห้าสิบกกว่าก็ได้

พอไล่ทันยูกะ ชายหนุ่มจึงหยุดยืนประชิดท้องทะเล ห่างจากเด็กสาวซึ่งลอยตัวเหนือผิวน้ำราวสองเมตร

"แถวนี้แหละ"

"คะ"

เมื่อหายหอบ คาซิวากิก็รวบรวมสมาธิมองทางขวาของเด็กสาว

"...เป็นยังไงบ้าง ถ้ามองไม่เห็น ฉันเป็นล่ามให้ได้นะ" เด็กสาวถามด้วยสีหน้ากังวล

"ไม่นะ...เหมือนจะเห็น..."

ภายใต้ท้องฟ้ามืด ตำรวจหนุ่มเริ่มเห็นแสงนวลนุ่ม เขาเขม่นมองขณะแสงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นรูปร่างคน...เด็กนี้...แกแบกเป้หนักเรียนตีต๊อบหลังคงเป็นเด็กชายอายุราวสิบขวบ ทั้งร่างเปียกโชก น้ำไหลหยดจากร่าง ดูเหมือนจมน้ำทะเลตาย

"เด็กชายอายุราวสิบขวบ สวมชุดขาว เสื้อกั๊กไหมพรม และกางเกงขาลีนสีเทา"

"ใช่แล้ว เด็กคนนี้แหละ!" ยูกะทำหน้าที่โผล่อก แล้วจึงพยักหน้าซ้ำๆ พลางบอกชื่อ "แกชื่อยูโตะ"

เด็กชายเงยหน้า ยูโตะไฝมหน้าม้าค่อนข้างยาว มีดวงตากลมโต จมูกเล็กแต่รูปทรงสวย ขนาดคาซิวากิยืนอยู่ห่างก็ยังสามารถเห็นชัดว่าแกหน้าตาสวย

12 คาชิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

เหมือนเด็กผู้หญิง

"...คุณคือพี่สาวคนเมื่อก่อนหรือครับ"

"หวัดดี จะ เรียกพี่ว่ายูกะก็ได้" เด็กสาวอေးจาจนระดับสายตาอยู่ระนาบเดียวกับเด็กชายแล้วยิ้มใจดี

"สวัสดิ์ครับคุณยูกะ แล้วคุณคนนั้นล่ะ" ยูโตะพูดจาเหมือนผู้ใหญ่ ทั้งที่น้ำเสียงน่าเอ็นดู

"เขาเป็นตำรวจมองเห็นวิญญาณที่พี่เล่าให้ฟังเมื่อก่อนไง"

"หวัดดี ฉันชื่อคาชิวากิ ประจำอยู่กองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมชื่อมูกุรุมะ ยูโตะ ขอบคุณครับที่ลำบากมาหา ผมขยับจากตรงนี้ได้จริง ๆ"

เด็กชายชื่อยูโตะขอบคุณอย่างสุภาพ แยกเคลื่อนไปไหนไม่ได้ หมายความว่าวิญญาณคงถูกยึดโยงไว้ตรงจุดเกิดเหตุ

"อย่าคิดมาก เป็นหน้าที่ของตำรวจอยู่แล้ว"

"ตำรวจต้องดูแลวิญญาณด้วยหรือครับ"

"ถ้าพูดให้ถูก งานของฉันคือสอบปากคำวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุหรือเหตุร้ายนะ"

"คุณคาชิวากิเป็นตำรวจหน่วยสืบวิญญาณจ่ะ"

ยูโตะตกใจ กะพริบตาปริบๆ

คาชิวากิสังกัดชุดสืบสวนพิเศษ หรือหน่วยงานซึ่งรวบรวมตำรวจผู้มีความสามารถพิเศษตามชื่อเรียก นอกจากเขาแล้ว สมาชิกก็มีสารวัตร ทาคาชิมะ คาโฮะ หญิงสาวผู้อ่านความทรงจำจากสิ่งของ รองสารวัตร อิจูอิน คาโอรุ เจ้าของความสามารถพิเศษพูดคุยกับสุนัขได้ และจำซาคุระอิ ฟุมิยะ ซึ่งใช้ดาบทิพย์คู่รูปถ่ายแล้วบอกได้ว่าบุคคลนั้นเป็นตายร้ายดียังไง

"โอ้โฮ...มีตำรวจแบบคุณด้วยหรือครับ ผมเพิ่งเคยได้ยิน"

"อืม แต่ก็มันแค่คนเดียว อีกอย่างเราปิดไม่ให้คนนอกรู้ ยูโตะก็ช่วยเก็บเป็นความลับได้ไหม"

"ได้ครับ" เด็กชายพยักหน้าช้าๆ สีหน้าจริงจัง

"ขอเข้าเรื่องเลยละกันนะ ได้ยินว่าเธอไปพั่วพันกับเหตุร้ายงั้นหรือ"
 "ครับ ผมถูกผู้ชายชื่อมัดลีโอะฆ่า" เด็กชายเริ่มเล่าด้วยท่าที่สงบนิ่ง
 ยูโตะวัยสิบขวบเป็นนักเรียนชั้นประถมสี่ หลังจากพ่อเสียชีวิตเมื่อ
 หกปีก่อน เด็กน้อยกับแม่ชื่อรุมิโกะอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์แถวโอโมริกัน
 สองคน ผู้เป็นแม่เลี้ยงดูครอบครัวด้วยการทำงานร้านสะดวกซื้อ

สามเดือนก่อน ชายหนุ่มชื่อมัดลีโอะ เรียวเฮ อายุสามสิบสอง ได้
 ย้ายเข้ามาอยู่ด้วย เขาเป็นพนักงานพาร์ทไทม์ในร้านสะดวกซื้อที่เดียวกับ
 รุมิโกะ หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ชายหนุ่มไม่ทำงานประจำและมุ่งมันสอบ
 ไปประกอบวิชาชีพด้านกฎหมาย* มาตลอด เขาบอกแม่ของเด็กชายว่าปีก่อน
 สอบตกข้อเขียนบรรยาย แต่ปีนี้น่าจะสอบผ่าน แล้วจะแต่งงานกับเธอให้
 ถูกต้อง

"เย็นวันศุกร์ แม่ยังไม่เลิกงาน ผมกลับจากโรงเรียน บังเอิญได้ยิน
 มัดลีโอะคุยโทรศัพท์กับเพื่อน...เห็นว่าเขาสอบตกเป็นปีที่สิบเอ็ด"

มัดลีโอะคงกลัวรุมิโกะบอกเลิก หรือไมก็เขาอาจจะไม่ชอบชี้น้ำยูโตะ
 อยู่แล้ว เขาเป็นว่าพอรู้ว่าอีกที่ เด็กชายก็ถูกบีบคอ แก่คืนรนขัดขืนให้หลุด
 จากมืออีกฝ่ายสุดท้าย แต่เรียวแรงผู้ใหญ่มากกับเด็กต่างกันมากเหลือเกิน ภาพ
 ตรงหน้าเด็กน้อยกลายเป็นสีแดงเกือบ ไม่ซ้าก็มืดสนิท แต่ดูเหมือนตอนนั้น
 ยูโตะแค่หมดสติ

เด็กน้อยฟื้นขึ้นมาในกระเป๋าดูทางซึ่งถูกจับยึดลงไปพร้อมคัมเบลล์เหล็ก
 และกำลังจะถูกทิ้งลงทะเลพอดี ยูโตะร้องลั่นตะเกียกตะกายหนีสุดชีวิต แต่
 แกรูดชิบจากด้านในไม่ได้ น้ำทะเลเย็นเฉียบค่อยๆ ดันแทรกเข้ามาจนท่วมร่าง

"เลวมาก..." คาซิวากินิ่งหน้า

เขาไม่ได้รักเด็กมากมาย แต่ก็เจ็บปวดเมื่อได้ยินยูโตะเล่าถึงวาระ
 สุดท้ายสุดสะเทือนใจ เด็กน้อยเติบโตเป็นผู้ใหญ่ไม่ได้แล้ว หน้าซ้ายังถูกพราก
 ความสุขวัยเยาว์ แก่ไม่มีโอกาสล่วงหน้าจะเลือกเล่นฟุตบอลหรือเบสบอลดี
 ไม่ได้กินเค้กแสนอร่อย ไม่ได้อ่านการ์ตูนแล้วหัวเราะหรือร้องไห้ ไม่สามารถ

* การสอบวัดความรู้เพื่อเป็นทนาย อัยการ หรือผู้พิพากษา

14 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

ลูบเจ้าแมวชนปุย และไม่มีโอกาสใจสั้นเมื่อเด็กหญิงน่ารักมอบจดหมาย
สารภาพรักให้

ความจริงยูโตะอาจโกหกเขาก็ได้ แต่ที่แน่ๆ คาซิวากิมองเห็นวิญญาณ
ดังนั้นไม่ว่ายังไงเด็กชายก็ต้องเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุหรือเหตุร้ายแน่นอน

ไม่รู้ทำไมตำรวจหนุ่มถึงมองไม่เห็นคนตายด้วยโรคร้ายหรือโรครชรา
แรกเริ่มเดิมที เขามองเห็นวิญญาณหลังเข้าสังกัดกลุ่มงานสืบสวน
อาชญากรรม สถานีตำรวจจิเคะบุคุโระได้ลึกลับ จนเหมาว่าตัวเองทำงาน
จนป่วยเป็นโรคมองเห็นผี

คาซิวากิมิคนรู้จักเป็นผู้มีพลังลึกลับชื่อมิทานิ เคโทคุ รายนั้นสงสัยว่า
เขาเลือกเห็นเฉพาะวิญญาณที่อยากเห็น มิทานิก็ม่าไปนั้น ถ้าเลือกได้จริง
เขาอยากย้อนกลับไปตอนมองไม่เห็นวิญญาณโน่นเลย จะได้ปิดฉากหน้าที่
ในชุดสืบสวนพิเศษอย่างสิ้นบาน กลับไปเป็นตำรวจธรรมดา และถ้าเป็นไปได้
เขาก็อยากเข้าประจำแผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่งอย่างที่ได้ฝันไว้
สักครั้งหรือกะนะ แต่ตอนนี้ขอแค่ได้อยู่แผนกสืบสวนของสถานีตำรวจก็พอแล้ว
ทุกวันนี้เขาต้องคอยถามวิญญาณทั้งหลายว่าโดนฆ่าตายยังไง และนั่นมัน
หนักหนาทารุณเกินไป กระจะเพาะก็หมดสภาพแล้วเพราะทำงานหนักและ
เครียดจัด

เอาเถอะ วันนี้ต้องช่วยเด็กชายตรงหน้าก่อน

ยูโตะเปียกปอนทั้งตัว แต่ไม่ได้แต่งตัวเหมือนคนเล่นน้ำจมน้ำตาย
จะว่าเด็กอายุสิบขวบพุ่งหัวลงทะเลฆ่าตัวตายก็ไม่น่าใช่ ที่สำคัญรอยช้ำ
รูปนิ้วมือซึ่งปรากฏชัดบนลำคอเล็กๆ ช่วยรับรองคำให้การของแก

ในเมื่อรับฟังเรื่องราวแล้ว เขาจะปล่อยไว้ไม่ได้ ยังไงก็ต้องพยายาม
จับตัวคนร้าย ช่วยเด็กชายให้หมดทุกข์จากไปสู่สุคติ

"หมายความว่าร่างเธอจมน้ำไหม ฉันจะลองขอให้นักประดาน้ำ
งมหา"

ทว่าเจ้าของศีรษะเล็กจ้อยส่ายหน้า "ไม่ต้องหาร่างผมหรอกครับ เจอ
ศพแล้วผมก็ไม่ฟื้น ผมเป็นห่วงแม่มากกว่า แม่ขาดผมไม่ได้...แม่เป็นคน

จิตใจดี หลงเชื่อคนง่าย ถูกเลี้ยงมาแบบประคบประหงม ชี้แจงหา พูดย่างๆ ว่าฟังพาไม่ได้เลยนะครับ"

"...ลำบากแยะเลยนะ" คาซิวากิเกาศีรษะซึ่งยุ่งกระเซิง

คงไม่มีแม่ที่ไหนโดนลูกชายวัยประถมบ่นและขนาดนี้แล้ว

"ช่วยไปดูให้หน่อยได้ไหมครับว่าแม่ยังแข็งแรงปลอดภัยดีไหม"

"สบายมาก งั้นบอกช่องทางติดต่อให้หน่อยได้หรือเปล่า" ชายหนุ่ม ล้วงโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกง บันทึกพวกชื่อที่อยู่ ที่ทำงาน และ เบอร์โทรศัพท์มือถือ

"เหตุเกิดวันศุกร์ ระบุได้ไหมว่าวันที่เท่าไรเดือนอะไร"

"วันศุกร์ที่หกเดือนมิถุนายนครับ"

ตำรวจหนุ่มเช็กปฏิทินในโทรศัพท์ "วันนี้วันพฤหัสบดีที่สิบสอง งั้นก็..."

"ผมถูกฆ่าได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว"

วิญญาณส่วนใหญ่สับสนเรื่องวันเวลา แต่ดูยูโตะจะจดจำได้แม่นยำ

"แม่คงเป็นห่วงผมมากๆ ถ้ากินได้นอนหลับก็คงดี..."

เด็กชายกัศริมฝีปากซีดเซียว...หรือว่าแกคอยดูพระอาทิตย์ขึ้นและตก ฝ่านับวันนับคืนด้วยความเป็นห่วงแม่

"พอจากไปเมื่อหกปีก่อน ผมให้สัญญาไว้ว่าถ้าพ่อไม่อยู่ ผมจะคอย ดูแลแม่ แต่กลับเกิดเรื่องแบบนี้..."

"ไม่เป็นไรหรอกจะ เตียวคุณคาซิวากิต้องรีบติดต่อแม่ให้แน่" ยูกะ พยายามปลอบ

คาซิวากิลองโทรเข้าที่ทำงานแม้จะคิดว่าไม่มีใครอยู่แล้ว แต่ก็เป็นไปได้เหมือนกันว่ามีคนพบศพยูโตะแล้วโดยที่แกไม่รู้ ในกรณีนี้ตำรวจต้องติดต่อ แม่ของเด็กและเปิดฉากสืบสวนไปเรียบร้อย

"ว่ายังไงคาซิวากิ มีเรื่องอะไร"

สัญญาณเรียกสายดังเพียงสองครั้ง เสียงนุ่มคั่นหูก็พูดตอบกลับมา...

วาตาเบะ หัวหน้าชุดสืบสวนพิเศษนั่นเอง

หัวหน้าอายุเฉียดห้าสิบ สวมแต่ดับเบิ้ลสูทซึ่งคงนำเข้ามาจากอังกฤษ หล่อ

16 คาธิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

เท่านี้ยกกริบจนเหล้าตำรวจสาวของกองบัญชาการฯ เลือกให้เป็นสุดยอดหนุ่ม
มาดแมนแสนแฮนด์ซั่มลึบแก้ป้าซื่อน

วาทาเบะแทบไม่ออกไปจุดเกิดเหตุ งานหลักคือคอยจัดแจงตารางงาน
ของลูกน้อง ที่แน่ๆ ดูเหมือนเขาชอบอ่านหนังสือพิมพ์ ทั้งวันจะนั่งอ่านอยู่
ตรงโต๊ะริมหน้าต่างพลางจิบชาเกียคุโระสุดโปรดจากเมืองอุจิ ส่วนใหญ่
จะอ่านฉบับเย็นจบก่อนสองทุ่มแล้วกลับบ้าน จึงน่าแปลกที่วันนี้เขายังอยู่ยัน
สามทุ่ม เอ...หรือว่าเกิดคดีอะไรน่าสนใจขึ้นมา

"ช่วงลับตาหนี้ ไม่มีใครพบศพเด็กในอ่าวโตเกียวใช่ไหมครับ"

"คิดว่าไม่มีนะ หรือว่านายเจอวิญญาณเด็กเข้า" หัวหน้าถามด้วยน้ำเสียง
รื่นเริง

ถึงหน้าตาและลักษณะไม่ให้ แต่ตำรวจนายนี้ชอบเรื่องผีสาหัสลิ้นมาก
ไม่มีใครรู้ว่าเขาชอบเรื่องพวกนี้เลยขอมาเป็นหัวหน้าชุดสืบสวนพิเศษ หรือ
ว่าย้ายมาแล้วเกิดติดใจระหว่างเรียนรู้งาน

"ครับ ช่วยส่งคนมาทางมหาศพบได้ไหมครับ ดูจากรูปการณีกับปากคำของ
ผู้ตาย น่าจะใช่คดีฆาตกรรมแล้วละครับ"

"ฮ่า เป็นเรื่องแล้วลี สถานที่ละ"

"ท่าเรือฮิโนะเตะครับ คงต้องใช้หนักประดาน้ำ..." ตำรวจหนุ่มบอกพิกัด
จุดเกิดเหตุอย่างละเอียด

"ฉันจะขอให้คนงมฟุ้งนี้แต่เช้าเลย แล้วรู้ไหมว่าผู้ตายชื่ออะไร อายุ
เท่าไร"

"มูรุระ ยูโตะครับ อายุสิบขวบ บ้านอยู่เขตโอตะ..."

"มูรุระ ยูโตะ? อายาบอกนะว่าแม่ชื่อรุมิโกะ" น้ำเสียงหัวหน้ามีแวว
อึ้ง

"ใช่แล้วครับ...หรือว่าหัวหน้ารู้จัก"

"พ่อของยูโตะชื่อมูรุระ ชุนสุเกะ เคยเป็นลูกน้องฉันนะ ภรรยาชื่อ
รุมิโกะก็รู้จักกันดี แต่...ฉันหรือหอกหรือ เจ้าหนูยูโตะ..."

ยิ่งพูดเสียงหัวหน้ายิ่งท่วมดำหม่นเศร้า ลูกชายของครอบครัวคนรู้จัก

ถูกฆ่าทิ้งทะเลจนกลายเป็นวิญญาณ หัวหน้ารู้แล้วต้องเสียใจเป็นธรรมดา เขา
ไม่หาพี่น้องเลยว่าเป็นคดีฆาตกรรม

"เอ่อ...ยูโตะบอกว่าอยากให้ช่วยติดต่อแม่..."

"ได้ ฉันจะติดต่อรุมิโกะเอง"

"รบกวนด้วยครับ" จากนั้นคาซิวากิก็ถ่ายทอดเรื่องราวที่ได้ยินจาก
เด็กชายให้หัวหน้าฟัง

บอกตามตรงว่าโล่งอก เพราะเขาไม่อยากจะอธิบายเหตุการณ์ให้ผู้หญิง
ที่ไม่รู้จักกันฟัง จู่ๆ จะให้เปิดฉากถามว่า 'ลูกคุณหายไปหรือเปล่าครับ'
รุมิโกะคงไม่ไว้ใจ หรือถ้าแจ้งว่า 'ผมเจอวิญญาณลูกชายคุณ' ก็อาจโดนวาง
หูโทรศัพท์ใส่ทันที

ถึงอย่างนั้น พอเห็นว่าหัวหน้าคงเจ็บปวดที่ต้องบอกเรื่องร้ายแรงกับคนที่
รู้จักสนิทสนม ชายหนุ่มก็รู้สึกเกรงใจมาก เวลาเจอสถานการณ์แบบนี้ เขา
ยิ่งอยากหนีจากงานสอบปากคำวิญญาณไปให้พ้นๆ

พอคุยโทรศัพท์กับหัวหน้าเสร็จ คาซิวากิรู้สึกเหนื่อยแฮกขึ้นมา กระเพาะ
ก็เริ่มปวดตึงตึง หากย้อนไปแถวฮามามัตสึโจคงมีร้านสะดวกซื้อ ถึงไม่มียา
แก้โรคระเพาะ แต่อย่างน้อยถ้าได้ดื่มนมเจียวจากรดในกระเพาะสักหน่อย
อาการก็คงดีขึ้นบ้าง

ชายหนุ่มทำหน้าที่หม่นลึบท่องอยู่อย่างเหนื่อยใจ ยูกะจึงถามขึ้นอย่าง
หัวน้ญ

"คุณคาซิวากิ คุณวาทาเบะรู้จักยูโตะจ้ันหรือ"

"อืม ใช่ พ่อของยูโตะเป็นอดีตลูกน้องของหัวหน้า ยูโตะ เธอรู้จัก
คุณลุงตำรวจชื่อว่าวาทาเบะไหม"

"ผมจำได้ว่าพ่อเป็นตำรวจ แต่ไม่รู้จักคนที่ชื่อว่าวาทาเบะครับ"

"จ้ันหรือ เอาเถอะ ใครจะรู้จักเพื่อนของพ่อแม่ด้วยล่ะเนอะ"

ยูโตะพูดจาเหมือนผู้ใหญ่ แต่ความจริงเป็นแค่เด็กธรรมดา แกมพ่อ
ยังตายเมื่อหกปีก่อน เท่ากับว่าตอนนั้นแกอายุสี่ขวบ ต่อให้เพื่อนร่วมงาน

18 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

หรือหัวหน้าของพ่อมาบ้านก็ไม่น่าจำได้ทั้งหมด ว่าแต่พ่อของเด็กชายเสียชีวิต ตั้งแต่วัยหนุ่ม หรือว่าประสพอุบัติเหตุบนท้องถนน...

"พ่อของยูโตะก็เป็นตำรวจนั่นหรือ" ยูกะถามด้วยท่าทางตกใจเล็กน้อย เด็กน้อยพยักหน้าหงึก "ครับ เห็นว่าสมัยยังเป็นตำรวจประจำป้อมแม่หลงทางเป็นประจำ ต้องคอยมาถามพ่อ พ่อก็เลยแต่งงานกับแม่เพราะรู้สึกที่ต้องดูแลผู้หญิงคนนี่"

"สุดท้าย"

คาซิวากิเริ่มจากเป็นตำรวจประจำป้อมเช่นกัน แต่คนที่หมั้นมาถามทางเป็นผู้สูงอายุล้วนๆ น่าอิจฉาพ่อของยูโตะนะเนี่ย

"พ่อเธอใจดีจัง!"

"แต่แม่บอกว่าพ่อเป็นตำรวจที่ไม่ได้เรื่อง นำทางแม่ที่ไร สุดท้ายก็หลงทางเองทุกที แม่บอกว่าถ้าไม่คอยอยู่ข้างๆ ก็เป็นห่วงเลยแต่งงานด้วย"

"หืม..." คาซิวากิคราง "จริงนะ!?"

"แม่น่ะชอบผู้ชายไม่เอาไหน ไหนจะพ่อ ไหนจะมัดลีโอะ" ยูโตะพูดออกมาเฉยๆ ไม่ได้ดูโกรธหรือกลัวใจ

"อะ...ผู้ชายไม่เอาไหน?" คาซิวากิตกใจ...เด็กประถมสมัยนี้พูดจาแสบแฉะ

"ป่าข้างบ้านบอกนะครับ"

"อ้าวเธอ..."

พูดกับเด็กประถมได้ยังไงว่าแม่ของแกชอบผู้ชายไม่เอาไหน หรือป่าข้างบ้านจะทนดูไม่ไหวจนปลั่งปากพูด ว่าแต่เด็กเข้มแข็งอย่างยูโตะก็ช่าง มาเกิดเป็นลูกของสามีภรรยานิสัยขาดๆ เกินๆ คู่นี้ได้ หรืออาจเพราะพ่อแม่เป็นแบบนี้ ยูโตะเลยโตมาเป็นเด็ก 'เอาไหน'

"ฮะ รอแป็บ"

คาซิวากิอยากถามถึงพ่อยูโตะอีกหน่อย แต่เสียงเรียกเข้ามือถือดังขึ้น หัวหน้าวาตาเบะโทรมา

"ต่อเรื่องเมื่อกันะ ฉันติดต่อมุกรุมะ รุมิโกะไม่ได้ โทรศัพท์พาร์ทเมนต์"

ตัดเข้าระบบตอบรับอัตโนมัติทุกครั้ง ท่าทางแบดๆ มือถือหมด ฉันลองส่ง
โทรไปบ้านเกิดที่คิวชู ได้ความว่าแม่ของรุมิโกะกำลังเป็นห่วงมาก เพราะ
ทางนั้นเองก็โทรติดต่อลูกสาวไม่ได้มาสักสัปดาห์แล้ว"

"หนึ่งสัปดาห์...ก็ช่วงที่อยู่โตะหายตัวไปสินะครับ"

เด็กชายหน้าหม่นเมื่อได้ยินคาซึกิพูด

"เห็นว่าหลังจากโทรแจ้งร้านสะดวกซื้อที่ทำงานอยู่ว่าป่วยเป็นไข้หวัด
รุมิโกะกับผู้ชายชื่อมัตสึโอะก็ขาดงานไปเลย"

"สองคนเลยหรือครับ"

รุมิโกะหนีไปพร้อมมัตสึโอะงั้นหรือ หวังว่าเธอคงไม่โดนฆ่าปิดปาก
เพราะจับได้ว่าแฟนหนุ่มฆ่าลูกชายเธอหรอกนะ

"ฉันเองก็เป็นห่วงเลยลองเช็กดู รุมิโกะไม่ได้แจ้งความว่าลูกชายหายนะ"

"งั้นหรือครับ...ต่อไปเป็นแม่ที่เอื้อยเอื้อยแค่นั้น ถ้าลูกชายวัยประถม
ไม่กลับมาสักคืน...ก็น่าจะต้องบอกตำรวจนะครับ"

"นั่นสิ"

เกิดความเงียบอันตึงเครียดระหว่างตำรวจสองนาย หมายความว่าคืน
วันที่ 6 มิถุนายนซึ่งยูโตะถูกฆ่า หรือเช้าวันรุ่งขึ้น อาจเกิดเหตุร้ายกับรุมิโกะ
ด้วย

"น้องชายรุมิโกะอยู่ที่บ้านเกิดกับครอบครัว ฉันเลยขอร้องให้เขาส่งรูป
เธอมาทางมือถือ...ซากุระอิ ว่ายังไง"

"อ๊ะ รุ่นพี่คะหรือครับ ซากุระอินะครับ"

รุ่นน้องจอมกะโหลกกะลาเปลี่ยนมาพูดสาย ถ้าฟังแค่เสียง หมอนี่คือ
ชาวคันไซตัวจริง แต่เขามีแม่เป็นคนเบลเยียมเลยมีผิวขาวจืด เครื่องหน้า
เด่น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน และผมสีน้ำตาลสว่างหยิกเป็นลอนนุ่ม ดูยังไง
ก็ไม่เหมือนคนเกิดที่เมืองฮิราคาตะ

"เป็นไงบ้าง ดึกป่านนี้นายยังอยู่กับเขาอีกเรอะ"

"รุ่นพี่มีนะสิครับ อยู่ๆ ก็ชนรูปถ่ายมาให้ดูเพียบเลย จะย่องหนี บอส
ก็คอยคุม..."

20 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

'ซิมี่' คือนายาของโรงสารวัตรซิมิซุแห่งแผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่ง ส่วน 'บอส' หมายถึงหัวหน้าวาตาเบะ ซากุระอิเป็นคนตั้งให้แบบไว้หัวคิด และเจ้าตัวก็ทำทุกอย่างโดนเรียกด้วยฉายาแบบตำรวจในละครสืบสวนสมัยก่อนบ้าง แต่ตอนนี้ยังไม่มีใครจัดให้สมปรารถนา

"มีคนชุดเจอโครงกระดูกหญิงสาวตรงไซต์ก่อสร้างแมนชั่น แคมป์โพล์มาแค่ท่อนล่าง ผมเลยโดนสั่งให้ดูรูปผู้หญิงที่หายตัวไปในโตเกียวช่วงสิบปีมานี้ ตั้งแต่อายุสิบห้าสิบหกจนถึงวัยสามสิบเลย โหดไหมล่ะครับ"

เหลือแค่โครงกระดูกท่อนล่าง แสดงว่าขาดกระดูกขาที่หักแล้วขนไปทิ้งไว้ในไซต์ก่อสร้าง กรณีพบศพที่พิสูจน์ตัวตนไม่ได้ แคมป์ไม่รู้สถานที่เกิดเหตุ จะไม่รู้ว่ามีวิญญาณอยู่ที่ไหน คาซิวากิจึงไม่ต้องออกโรง

"คนร้ายอำพรางศพนั้นระอะ งานหินนะเนี่ย ต้องให้คุณซิมิซุซื้อฮิยาฮิยามะมาเชนยกลิ้งนะ"

"ว้าว เข้าท่าดีครับ" ซากุระอิลีงใส่ขึ้นมาทันที

ฮิยาฮิยามะคือเครื่องตีมรทวานผสมซิง เจ้าซากุระอิบอกว่าเป็นแหล่งพลังฮีดซึ่งคนค้นไซขาดไม่ได้ ไม่รู้เหมือนกันว่าจริงไหม แต่อย่างน้อยก็เป็นแหล่งพลังของซากุระอิแน่

"ว่าแต่นายใช้ดาทิกิไฟล์รูปจากมือถือได้ด้วยระอะ" คาซิวากิริบกลับเข้าประเด็น เขาไม่วางพอกที่จะฟังรุ่นน้องปน

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ แน่นอน ถ้าส่งรูปถ่ายมาทางไปรษณีย์จะทำนายได้แม่นยำกว่า แต่แค่ดูว่ามีชีวิตอยู่หรือเปล่า ไฟล์รูปก็ใช้ได้ครับ"

"งั้นระอะ แล้วผลออกมาว่ายังไง"

"ถ้าตอนนี้ล่ะก็ ผู้หญิงในรูปถ่ายยังมีชีวิตอยู่ครับ"

"ถ้าตอนนี้ล่ะก็? หมายความว่ายังไง"

"ดวงชะตาเธอตกต่ำมาก ไม่ถึงขาดแต่ก็ใกล้เคียง ประสบเคราะห์หนักทีเดียวครับ ลัมผัสอันตรายแบบนี้คล้ายคนที่ถูกผู้ก่อการร้ายลักพาตัวนะ แต่ดูไฟล์รูปแล้วมองไม่เห็นถึงขั้นว่าอยู่ที่ไหน"

ซากุระอิพูดเรื่องน่ากลัวโดยไม่สะดุ้งสะเทือนได้แบบนี้แหละ คาซิวากิ

รีบใช้อีกมือปิดโทรศัพท์มือถือ จะให้ยูโตะได้ยินไม่ได้เด็ดขาด

"แล้วมัดตีโอะล่ะเป็นยังไง"

"เห็นว่าที่บ้านพ่อแม่ไม่มีรูปผู้ชายที่แค่อยู่กกับลูกสาวเฉยๆ นะครับ"

"งั้นเรอะ ชอบใจมาก เปลี่ยนสายให้หัวหน้าคุ้ยหน่อย"

"ครับ"

หัวหน้าวาตาเบะพูดปนถอนหายใจ "อยากให้คราวนี้ตาทิพย์ของ ซากุระอิมองพลาดจริง"

"ครับ ยังไงผมจะลองไปดูที่อพาร์ทเมนต์ก่อน ไม่แน่คุณรุมิโกะอาจ แค่เป็นใช้หวัดนอนชม ลูกชิ้นมารับสายไม่ไหว"

คาซึกากิจใจพูดแต่ข้อสันนิษฐานแง่ดีเพื่อให้ยูโตะสบายใจ กรณีเลวร้าย ที่สุด เขาอาจไปเจอศพเธอ หัวหน้าเองก็น่าจะรู้อถึงข้อนี้ดี

"งั้นฉันลองไปร้านสะดวกซื้อที่รุมิโกะทำงานดีกว่า จากนั้นติดต่อกันทาง มือถือนะ"

คาซึกากิจใจไม่น้อย หัวหน้าวาตาเบะแทบไม่เคยลงพื้นที่สืบเอง ถ้า ไม่ใช่เพราะไปคุมลูกน้อง ก็แสดงว่าคงเป็นห่วงรุมิโกะมาก

พอคุยโทรศัพท์เสร็จชายหนุ่มก็หันมองยูโตะ เด็กชายขมวดคิ้วมุ่น คงเดาสถานการณ์ออกหมด

"เห็นว่าโทรติดต่อแม่เธอไม่ได้แล้ว ฉันจะไปดูที่อพาร์ทเมนต์สักหน่อย"

"อย่าบอกนะว่าแม่..."

"ยังไม่แน่หรอก แม่อาจใส่โทรศัพท์ไว้ในกระเป๋า ดึงแล้วเลยไม่ได้ยิน เท่านั้นเอง"

เห็นๆ อยู่ว่าคาซึกากิจใจพูดปลอบใจ แต่เด็กชายก็พยักหน้าเล็กน้อย

"ได้ความว่ายังไง ฉันจะให้ยูโตะรีบมาส่งข่าวทันที"

"อืม ฉันจะเป็นหน่วยสื่อสารให้เอง สบายใจได้"

"ขอโทษนะครับที่ต้องรบกวน ช่วยหน่อยนะครับ" ศีรษะเปียกปอน ของเด็กน้อยก้มต่ำ น้ำไหลหยดเป็นทาง

เห็นไหล่เล็กบอบบางของเด็กชายสิ้นเทาด้วยความกังวลแล้ว คาซึกากิจ

22 คาชิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 4

ก็รู้สึกเจ็บร้าวในอกขึ้นมา

ณ ตึกกองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียวอันใหญ่โต มีสำนักงานขนาดเล็กของชุดสืบสวนพิเศษตั้งอยู่ในซอกหลืบ ฉายาของหน่วยงานนี้คือ 'ศาลเจ้า' เมื่อใคร่คดีใกล้ถึงทางตัน เหล่าตำรวจผู้รับผิดชอบจะกลั๊กสันผินใจมาขอให้ใช้ความสามารถพิเศษช่วยคลี่คลาย เพราะแบบนี้ถึงได้มีฉายาแสนซัดหูที่ว่า

ทั้งที่ไฟไม่ได้ดับ แต่ตอนนี้ใน 'ศาลเจ้า' มีตสนิท มีชายตัวโตสามคนนั่งล้อมรอบเทียน

ริมหน้าต่างคือโต๊ะไม้ของหัวหน้าวาตาเบะ ส่วนโต๊ะเหล็กสี่ตัววางกระจุกหันเข้าหากันอยู่ตรงกลาง ริมผนังมีตู้เก็บของและกระดานไวท์บอร์ด ปกติห้องจัดชิดคับแคบแห่งนี้มองมุมไหนก็เหมือนห้องธุรการในโรงเรียน แต่พอแสงเทียนสีเหลืองส่องวูบไหว บรรยากาศกลับดูลึกลับ ถึงอย่างนั้นเชื่อว่าพวกเขาทำพิธีมิสซาตา* หรือเล่าเรื่องผี ซากุระอิกาลังใช้ดาทพิศูรูปถ่ายต่างหาก เขาเรียนรู้จากโปแลนด์ว่าถ้าดับไฟและใช้แสงเทียน พลังงานจากเปลวไฟจะเสริมพลังจิตให้แข็งแกร่ง

"เด็กสาวคนนี้ไม่ใช่ครับ...เธอยังอยู่ดีสุขภาพดีมาก" ซากุระอิกุดจาซิงซิง แต่ต้นสวมนเสื้อเชิ้ตสีอิฐกับกางเกงยีนส์ขาว แถมพูดด้วยสำเนียงคันไซเลยฟังดูไม่น่าเกรงขามเท่าไร

"เอาล่ะ รูปต่อไป" รองสารวัตรชิมิซุประกบซากุระอิกะหนีบ ยืนรูปหญิงสาวให้ดูใบแล้วใบเล่า

ชิมิซุเป็นรุ่นพี่สมัยคาชิวากิประจำอยู่แผนกสืบสวนสถานีตำรวจอิเคะบุคุโระ ทั้งหล่อและสูงปรี๊ดถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เขาบ้าแพชั่นเลยสวมแต่สูทเข้ารูปทันสมัย แถมไว้เคราเนียบเป๊ะ

รุ่นพี่รายนี้ไม่ต่อต้านเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติ คงเพราะเพื่อนสมัยมัธยมปลายเป็นผู้มีพลังลึกลับชื่อมิทานิ มีเขาคนเดียวแหละที่ยืนยันหอบคดีมาประเคน 'ศาลเจ้า' ไม่ขาด

* พิธีกรรมลบหลู่พระเจ้า มีสาวกผู้บูชาชานเป็นผู้นับถือประกอบพิธี

"รุ่นพี่ชิมี่ครับ เด็กสาวหนีออกจากบ้านรายนี้สูงร้อยเจ็ดสิบเซ็นต์นะครับ ส่วนเจ้าของโครงกระดูกน่าจะสูงหนึ่งร้อยห้าสิบถึงหนึ่งร้อยหกสิบเซ็นต์นะครับ คนละคนกันแหงๆ"

"อาจเป็นเด็กสาวที่ขาสั้นมากก็ได้นี่"

ซาคุระอภพยายามลดภาระงาน แต่ชิมิซุนะหรือจะยอม รุ่นน้องจะเลื่อนเอกสารออก เขาก็วางคืนตรงหน้า

"อ๊อ มีที่ไหนเล่าครับ แล้วอันที่จริง ทาสของรุ่นพี่ชิมี่นะรุ่นพี่คัชชีต่างหาก..."

"เออละ ชิมิซุอยู่ให้กำลังใจซาคุระอภนะ ฉันไปก่อน" หัวหน้าวาตาเบะถือกุญแจลินชักโต๊ะแล้วลุกขึ้น

"บอสครับ ผมเองก็ติดใจคดีของรุ่นพี่คัชชี แม่มายคนสวยรายนั้นชะตาบริบูรณ์แล้ว ผมปล่อยไว้ไม่ได้หรอก ขอไปด้วยคนนะครั้บ"

"นายคิดหรือว่าจะหนีชิมิซุพัน" หัวหน้าพูดอย่างเห็นใจ

ซาคุระอภพูดต่อ "แหม รู้ตัวผู้ตายเร็วขึ้นคืนสองคืน โครงกระดูกก็ไม่พินหรือครับ เราต้องให้ความสำคัญกับคนมีชีวิตก่อนไม่ใช่หรือ อีกอย่างถ้าไปร้านสะดวกซื้อ เราอาจได้รูปถ่ายฝ่ายชาย ผมไปด้วยดีกว่าแน่ๆ"

"อืม ฟังขึ้นอยู่นะ"

หัวหน้าวาตาเบะสบตาชิมิซุ "ซาคุระอภเพิ่งพูดจาดีเหตุผลก็วันนี้แหละ นายว่ายังไง"

"ได้ครับ" ชิมิซุพยักหน้าหงิกใหญ่

"งั้นผมไปได้นะ!?" ซาคุระอภหันาระรีน

"อืม นั่งดูรูปบนรถระหว่างเดินทางได้นี่นะ ฉันจะไปด้วย" ชิมิซุยิ้มร้ายกาจแล้วหยิบตั้งเอกสารแจ้งความคนหาย

"...เขี้ยวชะมัดเลย..."

ซาคุระอภบ่นู๊บ เปลวเทียนก็ขยับไหวเหมือนล้อเลียนอย่างสนุกสนาน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)